

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Bank spółce akcyjnej w W.

przeciwko E. T. i P. T.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej E. T. i skargi kasacyjnej P. T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z 19 października 2023 r., I Ca 475/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną pozwanej w zakresie odnoszącym się do pkt II i III zaskarżonego wyroku;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania w pozostałym zakresie;

3. odrzuca skargę kasacyjną pozwanego w zakresie odnoszącym się do pkt II i III zaskarżonego wyroku;

4. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania w pozostałym zakresie;

5. przyznaje i poleca wypłacić adw. J. S. przez Skarb Państwa kwotę 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Pozwani – E. T. i P. T., każdy z osobna – wywiedli skargi kasacyjne od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 19 października 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia wymienionych w skardze przepisów skutkującego przyjęciem, że wypowiedzenie umowy kredytu przez powoda było skuteczne, pomimo niejasnego sformułowania dokumentu, umieszczenia w nim warunku oraz braku potwierdzenia, że oświadczenie o wypowiedzeniu dotarło do adresatów. Skarżący wskazali również na potrzebę dokonania wykładni art. 89 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obie – równobrzmiące – skargi podlegały odrzuceniu w zakresie, w jakim zaskarżenie objęło rozstrzygnięcia kosztowe, w tym zasądzenie kwoty należnej pełnomocnikowi z urzędu za świadczenie nieopłaconej pomocy prawnej, czyli odnośnie do pkt. II i III wyroku Sądu Okręgowego. Nie są to bowiem rozstrzygnięcia prowadzące do pokrzywdzenia skarżących. Pokrzywdzenie wydanym orzeczeniem (*gravamen*) jest natomiast przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia. Jeżeli zatem skarga kasacyjna odnosi się do innego orzeczenia niż niekorzystnie rozstrzygającego o żądaniu strony, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2023 r., I CSK 6407/22; z 28 listopada 2023 r., I CSK 4865/23; z 27 października 2022 r., I CSK 1362/22 oraz z 23 listopada 2016 r., IV CSK 220/16).

W pozostałym zaś zakresie skarga nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyrażnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z

punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Natomiast oczywista zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Wątpliwości przedstawione przez skarżących nie stanowią problemów prawnych, dotyczą bowiem interpretacji faktów. Skarżący prezentują własną wersję ustaleń faktycznych występujących w sprawie i zadają pytania związane z ich oceną. W szczególności pomijają znajdujące się w aktach potwierdzenia nadania, odbioru i zwrotu przesyłek, które bank wysyłał do pozwanych oraz własny sprzeciw co do możliwości zawarcia ugody. Stan faktyczny ustalony przez sądy powszechne rozpoznające sprawę różni się od przyjętego przez pozwanych stanu faktycznego. Ustalenie faktów i ocena dowodów nie mogą zaś stanowić podstawy skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargi we wskazanym zakresie, w pozostałej zaś części na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skarg do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz pozwanej z urzędu rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

r.g.